

BK 2009 (Herstal)

“Supporting Ilse Heylen, we’re the Heylen Fanatics, can you hear us sing, she’s going back home, she’s going back home, she’s going back home, at the top is where she belongs”

Zo klonk het op de bus naar het Belgisch Kampioenschap judo te Herstal (nabij Luik). Onder de deskundige leiding van onze voorzitter Kris Droog werd ons clublied ingestudeerd. De Ilse Heylen Fanatics hadden een bus ingelegd om de supporters ter plaatse te brengen. Een kleine bus ditmaal want we waren spijtig genoeg met niet al te veel, maar alle plaatsen waren wel bezet. We mochten niet klagen, een Mercedes, tip top in orde, als we iets doen, doen we het goed. Verrassing, onze T-shirts zijn af, en ze mogen gezien worden, een “must” voor elke IHF supporter. Opgepast, hier werd over nagedacht, e-mails gingen over en weer en het kostte Patrick een inktpatroon alvorens we het juiste lettertype vonden. We zijn er al, maar dat komt omdat we een goede chauffeur hebben natuurlijk. Er reist ook een feestvarkentje mee, namelijk Nathan Decuyper, hij wordt tien vandaag, Happy Birthday klinkt door de bus. Hij heeft nog een slimme moeder ook, wat kan je nu beter kopen dan een Ilse Heylen Fanatics T-shirt als verjaardagsgeschenk?

Onze Kris heeft een geheim wapen bij, een trommel. Als hij auditie gedaan had voor de film “Der Blechtrommel”, had hij die rol zonder twijfel gekregen. En lawaai dat zo’n ding maakt, ons Tilly werd er bijna zot van. Nu zien ze ons niet alleen met onze T-shirts, ze horen ons ook. De sporthal loopt goed vol, we begroeten de supporters die op eigen kracht gekomen zijn zoals Oswald (als die er niet was, ze hadden het BK uitgesteld) alsook zus Twiggy met haar kroost (om tante Ilse aan te moedigen).

We kiezen onze plaatsen. Een judoka met blauw trainingspak en dito kapje neemt eveneens plaats achter ons op de laatste rij, wie zou dat zijn? Geen idee. De eerste kampen gaan van start, nog even wachten en het is aan Ilse. De eerste tegenstreefster is een Waalse judoka, Danneels Camille (familie van de kardinaal misschien, ze zal alle hulp van boven kunnen gebruiken). Je kunt niet raden wie er op de tatami stapt, het is blauwkapje, geef nu toe, zich in het hol van de leeuw wagen tussen de supporters van Ilse getuigt van lef en durf, alhoewel, het kan ook aan de kleur van haar kapsel liggen, blond voor zij die nog twijfelen. Lang heeft ze er niet van kunnen genieten, het zich naar de tatami begeven en daarna verlaten alsmede het groeten duurde even lang als de kamp zelf. O ja, ik zou het nog vergeten, de wolf euh, Ilse, versloeg blauwkapje met ippon binnen de tien seconden. Gejuich en tromgeroffel op de banken.

Op naar de tweede kamp, een uurtje later is het zover. De tegenstreefster is ditmaal Katrien Natoli, een taaie tante en volgens insiders, moeilijk te werpen. De eerste minuut verloopt de kamp gelijk opgaand, maar dan komt de ervaring van Ilse boven. Waza-ari voor Ilse, wie zei er nu ook weer dat Natoli moeilijk te werpen viel? Ilse maakt er een demonstratie van, met nog twee yuko’s en shido’s (strafpunten voor Natoli) maakt ze de vijf minuten vol. Het moet wel frustrerend zijn voor de tegenstreefster van Ilse, dat zagen we aan haar gelaatsuitdrukking toen ze van de tatami kwam. Een verslagen blik en ongeloof, zo van hoe is dat nu mogelijk, ik doe hier mijn uiterste best want het is geen schande te verliezen van Ilse en toch word ik van het kastje naar de muur gezwaard.

Dit is zeker niet negatief bedoeld, een IHF supporter blijft sportief, allen die hier op de tatami staan hebben een lange weg afgelegd en verdienen ons respect.

Nu is het wachten op de finale. Ondertussen supportereren we wel voor de Antwerpse judoka’s zoals Laura Aerts, Katrien Verheeke, Catherine Jacques en Dirk Van Tichelt, de supporters van deze laatste kunnen nog wat leren van ons, want we roepen harder dan hen (ervaring zeker?). Alle vier bereiken ze ook de finale.

We hebben wat tijd alvorens de finale begint en gaan op zoek naar iets eetbaars en ook iets om onze dorst te lessen. Het deed me plezier om vele bekende gezichten tegen te komen, zo was er een ouder koppel (hun namen ben ik spijtig genoeg vergeten) die erbij waren toen ik met Patrick, alsook Alf en Jan (broers van Ilse) en mijn dochter Veerle even over en weer naar Zwitserland gingen naar een tornooi. Voor ons clubblad schreef ik toen mijn allereerste verhaal, zowat 15 jaar geleden, ondertussen zijn er al vele gevolgd.

Drie uur, tijd om onze plaatsen terug op te zoeken. Eerst komen de kampen om het brons, een speciale vermelding gaat naar Cynthia Rosseneu die een bronzen medaille rijker is; speciaal, omdat de IHF supporters hun kelen niet spaarden alsook om onze voorzitter een pleziertje te doen, want hij kent haar goed. Nu is het aan ons. De finale gaat tussen Ilse en een Waalse, die bij haar geboorte de naam Laure Paquet meekreeg. Onder luid geschreeuw en tromgeroffel komt Ilse al vlug voor met waza-ari. Nog geen minuut later volgt er een armklem, voor de Waalse zit er niets anders op dan af te kloppen, ippon voor Ilse, ze is Belgisch Kampioen. Gejuich bij de supporters.

Tijdens de andere kampen komt Ilse zitten waar ze moet zitten, namelijk tussen haar supporters. Onze Antwerpse deelnemers presteren uitstekend, Laura Aerts, Katrien Verheecke (ondanks een kwetsuur, ze kon haar steunbeen nauwelijks gebruiken) Catherine Jacques en Dirk Van Tichelt behalen eveneens goud. Eerst volgt er nog een speciale huldinging voor onze topjudoka's (waaronder Ilse natuurlijk) alvorens over te gaan tot het uitreiken der medailles. Alles wordt op de gevoelige plaat vastgelegd door onze topfotograaf Bart Claes, waar voor onze dank.

Zo, onze dag zit er bijna op, rest er ons nog de terugreis. Onderweg stoppen we nog even, geen sanitaire stop, eerder het tegenovergestelde. Hoewel zijn naam Droog is, moet onze voorzitter af en toe nat gemaakt worden, vooral zijn keel. We nemen ook Luc Wuyts mee, een hele brave, zolang hij toch artikels schrijft over Ilse in de krant natuurlijk (bedankt Luc). Steeds trouw op post, is onze jongste IHF supporter, namelijk Yaro (zoon van Bart de fotograaf), het woord "moe" komt niet voor in zijn woordenboek, toffe kerel. Zo kan ik nog doorgaan met het vermelden van namen, Frans van Onckelen bijvoorbeeld met zijn lieve (dat denken wij toch, allez, we zijn er zeker van) echtgenote. Als het over judo gaat, ben je bij hem zeker aan het juiste adres.

Dank aan alle IHF leden en supporters voor deze mooie dag, zij die er niet bij waren hadden ongelijk. Ik hoop U terug te zien op de Ilse Heylen dag te Leuven op 28 november 2009, meer hierover kan U lezen op onze website www.ilseheylenfanatics.be Ik zal er zijn, U toch ook?

Guy.